

dodací lhůta do polovice září 1927. Z toho plyne, že dovolávaná listina nemá takové průkazní moci o žalobcově vlastnictví, jakou vyžaduje zákon při t. zv. symbolickém odevzdání listinou podle § 427 obč. zák. a žalobci se tedy nezdařil důkaz o tvrzeném věcném právu (vlastnictví) k zabavenému dříví, o které právě vylučovací žalobu podle § 37 ex. ř. opíral. Netřeba se proto obíratí další otázkou, zda předmět koupě byl v listině dostatečně určen (individualisován), aniž dovolacími vývody, věnovanými této otázce.

Čís. 8278.

Za podmínek §§ 291 a 251 čís. 7 ex. ř. nelze vésti exekuci ani na odbytné výživného.

(Rozh. ze dne 7. září 1928, R I 659/28.)

Vymáhající věřitel vedl proti nezl. dlužníku exekuci zabavením odbytného, jež bylo složeno pro dlužníka pozůstalostí po nemanželském otci. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekuční řád a zákony jej doplňující obsahují celou řadu ustanovení, zabezpečujících určitou část dlužníkových důchodů před exekucí k umožnění jeho dalšího živobytí. Předpis § 291 čís. 2 ex. ř., jenž v doslovu zákona ze dne 17. května 1912, čís. 104 ř. zák. připouští exekuci na výživné, opírající se o zákonné ustanovení, jenom, pokud přesahuje 1.200 Kč ročně, vztahuje se ovšem podle svého zařazení mezi předpisy o exekuci na peněžité pohledávky a podle svého doslovu toliko na případy, v nichž výživné jest ještě pouhou pohledávkou, avšak podle § 251 čís. 7 ex. ř. zůstává i potom, když výživné bylo již zapláceno, nezabavitelnou ona část hotových peněz, která pochází z takové ve lhůtách splatné pohledávky a připadá na čas od výkonu exekuce až do dne splatnosti další lhůty. Podle zásad obsažených v těchto předpisech nutno rozhodnouti i případ v zákoně neřešený, že výživné bylo složeno najednou předem, avšak způsobem zajišťujícím, že nebude odňato svému účelu. Nemanželský otec nynějšího dlužníka byl odsouzen rozsudkem platiti na jeho výživu, dokud se sám neuživí, 50 Kč měsíčně. Toto výživné bylo podle § 291 čís. 2 ex. ř. nezabavitelné. Když po smrti nemanželského otce jeho dědicové vyrovnali smírem nároky příslušející dítěti z rozsudku odbytným 1.500 Kč a složili odbytné hotově u poručenského soudu, pocházejí i tyto peníze z nezabavitelné pohledávky a zůstávají určeny k tomu, by bylo z nich dítě živeno až do doby, kdy se samo užíví. Proto musí i ony zůstatí prosty exekuce za podmínek §§ 291 a

251 čís. 7 ex. ř. Jelikož dítě jest teprve osm let staré, bude trvati ještě aspoň sedm let, než se samo užíví, a po těchto sedm let bude s výživou odkázáno na odbytné, takže z něho na jeden rok nepřipadne ani po připočtení sirotčího důchodu 600 Kč, jehož dítě dle poručenských spisů požívá jako syn válečného poškozence, 1.200 Kč ročně, jsou ony podmínky prokázány. Usnesení prvního soudu, jímž bylo vedení exekuce na odbytné zamítnuto, vyhovuje zákonu a musilo býti obnoveno.

Čís. 8279.

Vládním nařízením ze dne 9. prosince 1919, čís. 652 sb. z. a n., jež má moc zákona, jest dosud odsunuta účinnost ustanovení § 29 poj. zák. ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák.

Soudům nepřisluší přezkoumávati po hmotné stránce nařízení, vydaná na základě zmocňovacího zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. zák.

Byla-li pojišťovací premie zaplacená teprve po respektní lhůtě a po úrazu, neručí pojišťovna za úraz.

(Rozh. ze dne 7. září 1928, Rv I 464/27.)

Žalobce byl pojištěn u žalované pojišťovny proti následkům tělesných úrazů na dobu 10 let pojistkou ze dne 8. února 1919, čís. 61.361 pro případ přechodné invalidity nejvýše 40 Kč za den a pro případ trvalé invalidity nejvýše 100.000 Kč. Kromě toho pak pojistkou čís. 73.238 ze dne 11. října 1921 na úraz na tytéž částky jako pojistkou čís. 61.361. Žalobce utrpěl dne 10. dubna 1925 na cestě vozem, když kuň se splasil a žalobce z vozu byl vyhozen, těžké zranění, takže byl déle než 200 dnů ošetřován a nastala kromě toho také trvalá částečná invalidita, zjištěná smírčí komisí na 35%. Žalovaná pojišťovna zaplatila žalobci pojistné 43.000 Kč na pojistku čís. 73.238, kdežto žalobcem požadovanou sumu v téže výši na pojistku čís. 61.361 — odškodné za 200 dní po 40 Kč = 8.000 Kč a 35.000 Kč rovnající se 35% invaliditě ze smluvené sumy 100.000 Kč, — zaplatiti žalovaná strana odepřela, ježto v čase úrazu premie na pojistku čís. 61.361 žalobcem zapravena nebyla a byla zapravena až po úraze, a odvolávala se žalovaná strana na § 6 všeobecných pojišťovacích podmínek, který ji sprostřuje povinnosti hraditi škodu z úrazu po splatnosti premie nezaplacené, pokud se týče po uplynutí respektní lhůty. Žalobu, již domáhal se žalobce na žalované pojišťovně zaplacení 43.000 Kč pojistného na pojistku čís. 61.361, odůvodnil žalobce takto: Pojišťovací zákon ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. vstoupil v platnost s některými ustanoveními dne 1. ledna 1918, s ostatními pak — mezi nimi také § 29 — dne 1. ledna 1919. Nařízení ministerstva spravedlnosti čís. 102/1918, které odsunulo platnost těchto ustanovení až ke dni 1. února 1920, a vládní nařízení